

Περιορίζομαι νά επαναλάβω ότι οί «Φοιτηταί» είχάν «θριαμβευτική» έπιτυχία, όπως έγραψάν όλοι σχεδόν οί κριτικοί του καθημερινού Τύπου, — έπιτυχία που έφερε από τά παρασκήνια στη σκηνή τόν νέο σκηνοθέτη του Έθνικού θεάτρου κ. Δ. Ροντήρη και τόν παρουσίασε στο κοινό, — και περνά στο «Μπουρίνι» του κ. Δ. Μπόγρη.

Ή γενική μου έντύπωση είναι ότι ό κ. Μπόγρης έχρησιμοποίησε τόν χρόνο της σιωπής του, — έλειψε τρία-τέσσερα χρόνια από τό θέατρο, — για νά συμπληρώση τή θεατρική πείρα του, με διαβάσματα ή με δοκιμές που δέ θέλησε νά τίς εμφανίση, κτ'ι ν' αποκτήση ίκανότητες που δέν είχε, όταν έγραφε τ' «Άρραβωνιάσματα». Έδωσε ένα τρίπρακτο έργο καλοχτισμένο με ζωηρότατο ήθογραφικό χρώμα, με σκηνική οικονομία που δέν αφήνει κενά, με διάλογο που δέ σέ κάνει νά σκέπτεσαι πώς θά μιλούσαν οί πραγματικοί άνθρωποι για τά ζητήματα που άπασχολούν τούς ήρωες του συγγραφέως, με πλοκή που δέ δημιουργεί άδικαιολόγητες αντιθέσεις. Από τήν άρχή του έργου καταλαβαίνεις ότι ό κ. Μπόγρης στέκεται σ' έδαφος σίγουρο. Προχωρεί με σταθερό βήμα, περνάει από τίς δύσκολες σκηνές χωρίς νά δείξη διασταγμούς, και φτάνει με τό ίδιο βήμα στο τέλος. Βλέπεις ότι ξέρει τί θέλει και, τό σπουδαιότερο, ότι ξέρει πώς νά τό δώση, πώς νά τό παρουσιάση θεατρικώς, πώς νά τό κάνη κομμάτι ζωής που νά έχη άπήχησι στο θεατή του. Βέβαια, με τό «Μπουρίνι» δέ μάς αποκαλύπτει καμμιά νέα άλήθεια. Άλλωστε δέν ήταν αυτός ό σκοπός του. Ήθελε νά μάς δείξη

πόση αναστάτωση μπορεί να φέρη στις ανδρικές ψυχές ή παρουσία μιᾶς δμορφης κοπέλλας,—τὸ μπουρλί, —καὶ τὸ κατώρθωσε με ἀπλοὺς θεατρικοὺς τρόπους, χωρίς σκηνικά «εὐρήματα», με μέσα λιτά. Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς καὶ ἐλλείψεις στὸ ἔργο. Καὶ ἡ κυριώτερη εἶναι ὅτι ὁ κ. Μπόγρης δὲν ἔχει ἐπιμένει ἀρκετὰ στὴν ἡρωίδα του, ποὺ προκαλεῖ τὴν αναστάτωση. Δὲν τὴν ἔχει φέρει κοντὰ στὸ θεατὴ καὶ κάπου-κάπου τὴν προσέχει λιγώτερο κι' ἀπὸ τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δράματος. Ἔτσι, δὲν καθορίζεται τὸ κύριο πρόσωπο τοῦ ἔργου,—καὶ δὲν καθορίζεται, ἐνῶ ὁ συγγραφεὺς ἔχει στηρίξει τὸ δράμα στὸ «μπουρλί»—καὶ δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ποῦ βρίσκεται τὸ κέντρο τοῦ βάρους. Παρανοήσεις ἀπὸ τὴν ἔλλειψη αὐτὴ δὲ γίνονται. Μόνο ποὺ ἡ ἐντύπωση δὲν εἶναι ζωηρὴ ὅσο θὰ ἔπρεπε, ἔπειτ' ἀπὸ τόσες συγκρούσεις καὶ δραματικὰ γεγονότα. Ὅπωςδὴποτε, τὸ «Μπουρλί» εἶναι καλὸ ἑλληνικὸ ἔργο, ποὺ δείχνει ὅτι ἕνας γνωστός θεατρικὸς συγγραφεὺς ἔχει ἱκανοποιητικὴ ἐξέλιξη.

Καὶ ἀπορῶ γιατί ὁ νέος θιάσος δὲν ἀρχισε μ' αὐτὸ τίς παραστάσεις του, ἀλλὰ με τὴν «Μιγκό» τοῦ Μαρσέλ Ἀσάρ. Ἡ τρίπρακτὴ αὐτὴ κωμωδία, δὲν κουραζει, δὲν προκαλεῖ ἀντιρρήσεις δὲν ἔχει ἐλλείψεις ποὺ νὰ ἐνοχλοῦν τὸ θεατὴ ἢ νὰ φέρνουν σὲ δύσκολη θέσι τὸν ἠθοποιό. Ἡ Μιγκό, χαριτωμένη χορεύτρια μπαλέτου, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς τὸν ἔρωτα ἑνὸς αἰνιγματικοῦ καὶ ὑποπτου συναδέλφου της, ποὺ ἔτυχε νὰ περάσῃ ἕνα φεγγάρι μαζί της καὶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τῆς ἔγινε ἀπαραίτητος. Κάνει, λοιπόν, ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ της, μὰ βλέποντας πὼς ἡ προσπάθειά της μένει χωρὶς ἀποτέλεσμα, δὲ διστάζει νὰ πάρῃ τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Παραφυλάει τὸν ἄπιστο καὶ τὸν πυροβολεῖ. Ἀλλὰ οἱ συνέπειες εἶναι ἐντελῶς ἀπροσδόκητες: ἡ ἑξαλλη χορεύτρια, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὴ στὴ σκοποβολή, πληγώνει ἐλαφρὰ ἕνα φωτογρῶφο, ἕναν ἀπλοῖκό ἀνθρωπο, ποὺ στὴν ἀρχὴ τὴν ἀπειλεῖ, ἔπειτα τὴν ἐρωτεύεται, καὶ στὸ τέλος τὴν κάνει γυναῖκα του. Τί ἀντιρρήσεις μπορεῖτε νὰ ἔχετε γιὰ ὅλ' αὐτά; Ὑποθέτω, καμμία. Με τὴν τόλμη μάλιστα ποὺ τὰ παρουσιάζει ὁ Μαρσέλ Ἀσάρ, τὰ δέχεστε εὐχαρίστως. Μόνο ποὺ δὲν τὰ ἐλέγχετε, δὲν τὰ συζητεῖτε, δὲν προσπαθεῖτε νὰ βρῆτε τὴν ἀλήθεια στὰ γεγονότα ποὺ ἀποτελοῦν τὴ «Μιγκό». Καταλαβαίνετε, ἀπλούστατα, ὅτι θὰ ματαιοπονοῦσατε.

Δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ κλείσουμε τὸ σημεῖωμα αὐτὸ πρὶν δώσουμε τὴν ἐντύπωσί μας κι' ἀπὸ τὴν προσπάθεια τοῦ θιάσου Ἀλίκης-Λογοθετίδη Μουσοῦρη. Ἰδίως στὸ «Μπουρλί». Ἀνέβασε με πολλὴ στοργὴ τὸ ἔργο τοῦ κ. Μπόγρη καὶ τῶπαιξε ἀρκετὰ εὐπρόσωπα στὴ μικρὴ σκηνὴ τοῦ νέου χειμερινοῦ θεάτρου «Ἀλίκης». Καὶ προπάντων ἔδωσε μιὰ ὑπόσχεσι: ὅτι στὸ θεατράκι τῆς ὁδοῦ Ἐδουάρδου Λῶ πρόκειται νὰ κἀνῃ πολλὰ. Ἡ ὑπόσχεσι ἔχει τὴν ἀξία της, πολὺ περισσότερο μάλιστα αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ποὺ λείπει τὸ ἐλεύθερο θέατρο.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ